

Ilona Andrews

Tussen twee vuren

De Grens – boek 2

De Fontein

I

William nam een slok uit zijn flesje Modelo Especial-bier en keek de Green Arrow strak aan. Maar de Green Arrow was van gekleurd plastic en liet zich niet uit de tent lokken. De actiefiguur bleef roerloos op de plek staan waar William hem had neergezet, rechtop tegen de verandapaal van zijn huis. Strikt genomen was het een caravan, geen huis, bedacht William, maar het was een dak boven zijn hoofd en hem hoorde je niet klagen.

Vanaf zijn uitkijkpunt had de Green Arrow uitstekend zicht op het legertje van actiefiguren op de veranda, dus als de superheld zijn mening had willen geven, dan had hij daarvoor alle gelegenheid.

William haalde zijn schouders op. Hij besepte heus wel dat praten tegen een actiefiguur een beetje gestoord was, maar hij had momenteel niemand anders om mee te praten en moest dit even kwijt. Het was een gestoorde situatie.

‘De jongens hebben een brief geschreven,’ zei William.

De Green Arrow zei niets.

William keek langs hem heen, naar het ruisende Woud langs de rand van zijn tuin. Drie kilometer verderop ging het Woud over in gewoon bos met normale dennen en eiken, maar hier in de Grens werden de bomen dankzij de magie heel groot en heel oud. De dag was overgegaan in een zwoele, lange zomeravond. Naamloze diertjes die je alleen in de Grens vond, achtervolgden elkaar tussen de takken van de stokoude bomen voordat de duisternis de roofdieren uit hun holen zou lokken.

De Grens was een vreemde plek tussen twee werelden. Aan de ene kant lag het Broze, waar het gebrek aan magie werd gecompenseerd

met een heleboel technologie. En regels. En wetten. En papieren. Alles draaide daar om papieren. Het Broze was de plek waar William tegenwoordig zijn geld verdiende, in de bouw.

Aan de andere kant lag het Zonderling, een spiegel van het Broze, waar magie regeerde en oude blauwbloedfamilies de macht hadden. William was in die wereld geboren. In het Zonderling was hij een verschoppeling, een soldaat, een veroordeelde en zelfs een paar weken lang een edele geweest. Maar het Zonderling was hem steeds maar onderuit blijven trappen, totdat hij het uiteindelijk de rug had toegekeerd en was vertrokken.

De Grens behoorde tot geen van beide werelden. Een perfecte plek voor de man die nergens paste. Zo had hij ooit kennisgemaakt met de jongens, George en Jack. Ze woonden in de Grens met hun zus Rose. Rose was lief en mooi en William had haar graag gemogen. Hij was dol geweest op wat zij en de kinderen hadden: een warm, klein gezin.

Telkens als William hen samen zag, deed er diep vanbinnen iets pijn. Nu begreep hij waarom: hij had toen al geweten dat zo'n gezin voor altijd buiten zijn bereik zou liggen.

Toch had hij het geprobeerd bij Rose. En hij had misschien zelfs een kans kunnen maken, maar toen kwam Declan opdagen. Declan, een blauwbloed en soldaat met onberispelijke manieren en een knap gezicht.

‘Vroeger waren we vrienden,’ vertelde William aan de Green Arrow. ‘Ik heb hem een goed pak op zijn sodemieter gegeven voordat hij wegging.’

Maar Declan lachte het laatst, want hij was vertrokken met Rose en de jongens. William had hen laten gaan. Vooral Jack vergde een heleboel tijd en aandacht, en Declan zou hem goed opvoeden. En Rose had iemand zoals Declan nodig. Iemand die zijn zaakjes voor elkaar had. Zij had al genoeg te stellen gehad met de jongens. Het laatste waar ze op zat te wachten, was nóg een liefdadigheidsproject, en dat wilde William ook niet zijn.

Ze waren nu al bijna twee jaar weg. Al die tijd was William in de Grens blijven wonen, waar het spoortje magie het wilde binnen in

hem in leven hield. Hij ging naar zijn werk in het Broze, keek televisie, dronk een heleboel bier, verzamelde actiefiguren en deed alsof de eerste zesentwintig jaar van zijn leven niet hadden plaatsgevonden. De Grenzers, de paar families die net als hij tussen de twee werelden leefden, bemoeiden zich met hun eigen zaken en lieten hem met rust.

De meeste mensen in het Broze en het Zonderling hadden geen idee dat de andere wereld bestond, maar af en toe kwamen er handelaars door de Grens, heen en weer reizend tussen de werelden. Drie maanden geleden had Nick, een van die handelaars, gezegd dat hij op weg was naar het Zonderling, naar de Zuidelijke Provinciën. William had spontaan wat speelgoed in een doos gestopt en de man betaald om die af te leveren. Hij had geen antwoord verwacht. Hij had helemaal niets verwacht. De jongens hadden Declan. Ze hadden vast geen belangstelling voor hem.

Gisteravond was Nick weer langsgekomen. De jongens hadden teruggeschreven.

William pakte de brief en keek ernaar. Hij was kort. Het handschrift van George was perfect, met keurig gevormde letters; dat van Jack zag eruit als de krabbels van kippenpoten in zand. Ze zeiden dankjewel voor de actiefiguren. George vond het fijn in het Zonderling. Ze gaven hem een heleboel lijken om zijn necromantie op te oefenen en hij kreeg les met het rapier. Jack klaagde dat er te veel regeltjes waren en dat ze hem niet vaak genoeg lieten jagen.

‘Dat is fout,’ zei William tegen de Green Arrow. ‘Hij moet zich kunnen afreageren. De helft van hun problemen is opgelost als ze hem zijn agressie laten botvieren. Die knul is een gedaantewisselaar en een jager. Hij is een lynx, geen pluizig konijntje.’ Hij tilde de brief op. ‘Kennelijk besloot hij te bewijzen dat hij goed genoeg was. Jack had een hert gedood en het karkas op de eettafel neergelegd, omdat hij een kat is en hij de anderen waardeloze jagers vindt. Volgens hem viel dat niet zo goed. Hij probeert ze te eten te geven, maar ze snapten het niet.’

Wat Jack nodig had, was een beetje begeleiding in het omgaan met al die energie. Maar William was niet van plan naar het Zonderling

te gaan en bij Declan op de stoep te verschijnen. *Hé, ken je mij nog? We waren ooit beste vrienden, en toen werd ik ter dood veroordeeld en adopteerde je oom me zodat ik jou kon vermoorden. En je hebt Rose van me afgepikt.* Ja, tuurlijk. Het enige wat hij kon doen, was terugschrijven en nog een paar actiefiguren sturen.

William trok de doos naar zich toe. Hij had Deathstroke erin gestopt voor George, want de pop leek een beetje op een piraat, en George hield van piraten omdat zijn opa er een was geweest. King Grayskull was voor Declan. Niet dat Declan met actiefiguren speelde; hij had zijn jeugd gehad, terwijl William die van hem had doorgebracht op Hawk Academie, wat weinig beter was dan een gevangenis. Maar William wilde toch een lange neus naar hem maken, en King Grayskull leek met zijn lange blonde haar best veel op Declan.

‘Maar dan blijft de vraag: sturen we Jack de parse Wildcat, of de zwarte?’

De Green Arrow gaf geen commentaar.

Er dreef een muskusachtige geur naar William toe. Hij keek opzij. Twee kleine gloeiende ogen starden naar hem van onder een struik aan de rand van zijn tuin.

‘Jij weer.’

De wasbeer ontblootte scherpe tandjes.

‘Ik heb je gewaarschuwd: blijf uit mijn vuilnis, anders eet ik je op.’

Het beestje deed zijn bek open en blies als een kwade kat.

‘Jij je zin.’

William trok zijn T-shirt uit. Zijn spijkerbroek en ondergoed volgden. ‘We gaan hier nu een eind aan maken.’

De wasbeer blies weer, zette zijn vacht op en probeerde groter te lijken. Zijn ogen gloeiden als kooltjes.

William reikte diep binnen in zichzelf en liet het wilde vrij. De pijn greep hem tussen haar kaken zoals een hond een rat door elkaar schudt. Zijn botten werden zacht en bogen door, zijn pezen knapten, zijn vlees vloede als gesmolten was. Zijn huid werd in een dichte zwarte vacht gehuld. De pijn ebde weg en William stond op.

De wasbeer verstarde.

Heel even zag William zichzelf weerspiegeld in de ogen van het beestje: een enorme, donkere gedaante op vier poten. De indringer deed een pas achteruit, draaide zich om en ging ervandoor.

William jankte een langgerekt, droevig lied over de jacht, de spanning van de achtervolging en de belofte van warm bloed in zijn bek. Kleine beestjes verstopten zich hoog tussen de boomtakken toen ze een roofdier in hun midden herkenden.

De laatste echo's van zijn lied dreven het Woud in. William ontblootte zijn scherpe witte tanden en zette de achtervolging in.

William draafde terug door het Woud. De wasbeer bleek een vrouwtje te zijn, met een nest van zes jongen. Hoe hem die vrouwelijke geur was ontgaan, was hem een raadsel. Hij begon af te stompen. Zijn zintuigen waren in de Grens niet zo scherp als normaal.

Hij had haar laten gaan. Je joeg niet op een vrouwtje met een nest; zo stierven soorten uit.

In plaats daarvan had hij een lekker mals konijn gevangen. William likte langs zijn lippen. *Mmm, lekker.* Hij zou maar iets moeten verzinnen om het deksel op zijn vuilnisbak te verzwaren, met een halter of een paar zware stenen misschien...

Door de bomen zag hij een glimp van zijn huis. Een geur dreef naar hem toe: kruidig, een beetje kaneel met een snufje komijn en gember.

Zijn nekharen kwamen overeind. Hij dook op de grond.

Die geur hoorde niet thuis in deze wereld, behalve in een bakkerij. Het was de geur van een mens van buiten de Grens, met nog wat spoorjes van de magie van het Zonderling.

Problemen.

Hij bleef in de schemering tussen de boomwortels liggen luisteren. Insecten tsjirpten. Eekhoorns in de boom aan de linkerkant zochten hun nest op voor de nacht. Een specht tikte in de verte tegen een boom om de laatste rups van de dag te bemachtigen.

Alleen maar normale Woudgeluiden.

Vanuit zijn schuilplaats kon hij de hele veranda zien. Er bewoog niets.

De stralen van de ondergaande zon schoven over de planken. Een sterretje knipoogde naar hem.

Voorzichtig. Voorzichtig.

William kroop naar voren als een donker spook op zachte poten. Eén meter. Twee. Drie.

De ster knipoogde weer. Er stond een rechthoekig houten kistje met een eenvoudige metalen grendel op het trapje van de veranda. Die grendel weerkaatste het zonlicht. Iemand had hem een cadeautje gebracht.

William liep twee keer om zijn huis heen, snoof geuren op en lusterde naar elk geluidje. Hij vond het spoor dat wegleidde bij het huis. Degene die de kist had afgeleverd, was gekomen en weer weggegaan.

Hij liep naar de caravan en bekeek de kist. Vijfenveertig centimeter lang, dertig breed, vijftien hoog. Gewoon, onversierd hout. Het zag eruit als dennenhout. Zo rook het ook. Er kwamen geen geluiden uit.

Zijn actiefiguren waren niet aangeraakt en zijn brief lag nog waar hij hem had achtergelaten, vastgepind onder de zware Hulk. De geur van de indringer hing daar niet.

William trok met zijn poot de deur open en glipte naar binnen. Hiervoor had hij vingers nodig.

De pijn gierde door hem heen, raasde door het merg van zijn boten. Hij gromde diep, trilde, schokte, en liet zijn vacht vallen. Twintig seconden van helse pijn later zat William op menselijke benen gehurkt in de woonkamer. Tien seconden later stapte hij aangekleed en gewapend met een lang mes de veranda op. Die kist zag er onschuldig uit, maar dat betekende nog niet dat hij niet zou ontploffen zodra hij hem opende. Hij had bommen gezien met het formaat van een onderzettertje. Ze maakten geen geluid, hadden geen geur, maar rukten je heen eraf zodra je erop ging staan.

Met zijn mes peuterde hij de grendel open en hij klapte het deksel omhoog. Een stapel papier. *Hmm.*

William plukte het eerste vel papier van de stapel, draaide het om en verstijfde.

Het was een foto van een klein, gemangeld lichaam op groen gras.

De jongen was amper tien jaar oud en zijn huid was spierwit rondom het rood van een gapende buikwond. Iemand had hem met één felle haal opengereten en de jongen was doodgebloed. Zoveel bloed. Het zat overal: op zijn magere buik, op zijn handen, op de paardenbloemen om hem heen... Schokkend helrood, zo fel van kleur dat het onecht leek. Het smalle gezichtje van de jongen staarde met melkwitte, dode ogen naar de lucht, met zijn mond geopend in een o van afgrijzen. Hij had kort, rossig piekhaar...

Het is Jack. Die gedachte raakte William als een mokerslag. Zijn hart ging tekeer. Hij tuurde naar het gezicht. Nee, niet Jack. Wel een kat zoals Jack, met verticale pupillen, maar Jack had kastanjebruin haar. Deze jongen had dezelfde leeftijd, hetzelfde postuur, maar hij was niet Jack.

William blies langzaam zijn adem uit en probeerde zijn woede te bedwingen. Hij kende dit. Hij had deze jongen eerder gezien, maar niet op een foto. Hij had het lichaam zelf gezien, had het bloed en de scherpe, onvergetelijke stank van die buikwond geroken. Zijn geheugen riep die herinnering nu op, en hij verslikte zich bijna in de bittere smaak die in zijn mond opkwam.

De volgende foto was van een klein meisje. Haar haar was besmeurd met bloed en hersenen; haar schedel was ingeslagen.

Hij haalde nog meer foto's uit de kist, en elk ervan kwam overeen met een lichaam dat hij zich herinnerde. Acht vermoorde kinderen lagen nu op zijn veranda. Acht jonge, vermoorde gedaantewisselaars.

Het Zonderling had niet veel op met gedaantewisselaars zoals hij. In het Hertogdom Louisiana werd zijn soort meteen bij de geboorte gedood. In Adrianglia kon een vrouw die een gedaantewisselaar ter wereld had gebracht het kind afstaan aan de overheid, zonder dat er vragen werden gesteld. Na een simpele handtekening op een stukje papier kon de vrouw vertrekken en werd het kind naar de Hawk Academie gebracht. Hawk was een gevangenis. Een gevangenis met steriele kamers en genadeloze bewakers, waar speelgoed en spel verboden waren; een plek die er helemaal op gericht was om elk laatste restje vrije wil uit de leerlingen te rammen. Alleen buiten konden de

jonge gedaantewisselaars echt leven. Deze acht moesten dolblij zijn geweest dat ze even naar buiten mochten, naar de zonneschijn en het gras.

Het had een simpele oefening in spoorzoeken moeten zijn. De instructeurs hadden de kinderen naar de grens van Adrianglia met het Hertogdom Louisiana geleid, hun belangrijkste rivaal. In het grensgebied, waar Louisianen en Adrianglianen overstaken, was het altijd gevaarlijk. De instructeurs lieten de kinderen een groep illegale grensoverstekers uit Louisiana opsporen. William had als kind zeker tien keer diezelfde missie uitgevoerd.

Hij staaarde naar de foto's. Die keer waren de Louisianen geen gewone illegale grensoverstekers geweest. Het waren agenten van de Louisiaanse Hand. Spionnen, vervormd door magie en sterk genoeg om een groep getrainde legionairs te overmeesteren.

Ze lieten zich expres door de kinderen opsporen.

Toen de kinderen en hun instructeurs zich niet meer meldden, werd er een groep legionairs op pad gestuurd om hen te zoeken. William was de spoorzoeker in die groep. Hij was degene die hen dood in die wei vond.

Het was een slachting, bruto en kil. De kinderen waren niet snel aan hun einde gekomen. Ze hadden geleden.

Er lag nog een laatste velletje papier in de kist. William pakte het eruit. Al vanaf regel één wist hij wat er zou staan. De woorden waren in zijn geheugen gebrand.

Hij las het briefje toch.

Stomme dieren bieden weinig uitdaging. In Louisiana worden gedaantewisselaars bij de geboorte gedood. Dat is veel efficiënter dan tijd en middelen verspillen in een poging mensen van ze te maken. Ik beveel jullie aan je in dat gebruik te verdiepen, want de volgende keer verwacht ik een gepaste compensatie voor het opruimen van jullie monstertjes.

*Met vriendelijke groet,
Spin*

Eerste druk september 2016

Oorspronkelijke titel Bayou Moon

Oorspronkelijke uitgever The Berkley Publishing Group, part of the Penguin Group (USA) Inc.

Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

Copyright © 2009 by Andrew Gordon and Ilona Gordon

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie vrouw © Trevillion/Stephen Carroll, achtergrond © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4108 9

ISBN e-book 978 90 261 4109 6

NUR 334, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergeveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.